

HOOFDSTUK I

Miss Creative

'Elvy?'

Elvy schiet overeind. Haar pennen rollen over het bureau. 'Ja, hallo? Kate? Ik ben er!'

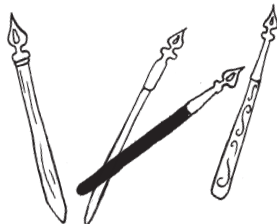
'Elvy *darling*, zie je ons?'

'Hé Lola, ben jij er ook?' Elvy hoort haar wel, maar het beeld blijft zwart. 'Nee, ik zie jullie niet, momentje...'

'Aarde aan Elvy?' zegt Kate. 'Die zit zeker weer te tekenen.'

Elvy zit achter haar laptop, klaar voor haar skype-afspraak met haar BFF Kate.

Of nou ja, klaar... Ze was even weggedroomd tijdens het doedelen. Snel zet ze haar camera aan. Het scherm vult zich met twee grote alien-

achtige ogen. Geschrokken deinst ze achteruit.

'Aaah! Wat is dat voor eng monster?'

Kate begint te lachen. 'Dat is Zeus, mama's gekke naaktkat. Mam? Wat is er?'

Lola kijkt ook geschrokken, maar niet vanwege Zeus. Met haar hand voor haar mond staart ze naar het scherm.

'Lieverd, mijn hemel, wat zie je eruit!'

'Mam, doe niet zo overdreven!' roept Kate.

Zeus loopt het scherm uit, waardoor Elvy nu ook Lola's outfit kan zien: een glinsterende... Tja, wat is het, een glitterponcho? Met schoudervullingen en een capuchon?

'Dat kan ik ook over jou zeggen. Wat heb jij nou weer aan?' vraagt Elvy.

Lola grinnikt. 'O darling, dit is fashion! Maar jouw kapsel... Wie heeft je dit aangedaan?'

Elvy voelt ongemakkelijk aan haar korte, piekerige haar. 'Eh, valt het op dat ik het zelf heb geknipt?'

'Jaaa!' roepen Kate en Lola tegelijk.

'Maar Elv, I LOVE IT!' zegt Kate er meteen achteraan. 'Dit is hélemaal jaren tachtig en dat is nu hélemaal hot. Het is juist zo cool dat je het zelf hebt gedaan!' Ze geeft haar moe het der een por. 'Jij snapt er niets van, mam.'

Lola verslikt zich in haar thee en zegt verontwaardigd: 'Hallo? Ik bén *the eighties*. Ik was hét mode-icoon, ik stond op alle covers, ik...'

'Ja mam, wás,' onderbreekt Kate haar. 'Trouwens, waar is Zeus gebleven? Moet jij je katten niet in de gaten houden?'

Lola rolt met haar ogen. 'Oké, oké, ik snap het al. Jullie willen even alleen zijn.' Ze staat op en buigt nog even naar de webcam. 'Elvy, trek je van mij maar niks aan. Heel dapper dat je zelf de schaar in je haar hebt

gezet. Je look is heel... speciaal.' Ze blaast nog een luchtkusje richting webcam en verlaat Kates kamer.

'Hè hè, die is weg,' zegt Kate op vermoeide toon.

Elvy giechelt. Ze heeft haar vriendin echt gemist. Sinds hun vakantie op Ibiza afgelopen zomer hebben ze elkaar alleen gesproken via Skype. Maar over een paar dagen is het eindelijk zover: herfstvakantie, tijd om haar BFF in Londen op te zoeken!

'Ach, je moeder bedoelt het vast goed. Maar jullie hebben dus een kitten!' zegt Elvy. 'Wat cute!'

'Een Egyptische naaktkat om precies te zijn. Zo klein is hij al niet meer, hoor. En hij is níét schattig, kan ik je vertellen! Naakt-katten zijn supervenijnig en krabben de hele dag door.' Kate laat haar bekraste armen zien. 'Mama is sinds kort helemaal weg van dieren. Ze heeft zelfs een zebra geadopteerd!'

'In Londen?!' vraagt Elvy verbaasd.

Kate schiet in de lach. 'Nee, via internet. Hij leeft gewoon ergens in Afrika. Maar het inspireerde haar wel om op paardrijles te gaan, want paarden "hebben wel iets weg van een zebra". Ze kijkt er wanhopig bij. 'Heb ik je weleens verteld over het

vervallen kasteel dat mijn ouders ooit samen in een romantische bui hebben gekocht?’

Elvy knikt. In een romantische bui kastelen kopen... Zoiets kwam alleen voor bij de familie Kingston.

‘Ja nou, sinds de scheiding van mijn ouders stond dat kasteel altijd leeg. Maar nu daar een paard in de stal staat zijn we er bijna iedere week.’ Kate trekt een zielig gezicht. ‘Het is daar zó saai, Elv. Echt de meest *boring* plek op aarde.’

Typisch Kate, denkt Elvy. ‘Kate, een oud kasteel, hoe kan dat nou saai zijn! Gaan we daar volgende week ook naartoe?’

‘Ik ben bang van wel...’ Dan valt Kates blik op Elvy’s rode koffer in de hoek. ‘Heb je nu al gepakt? Wat vroeg! Zit alles van de lijst die ik je mailde erin?’

‘Nee hoor, die koffer staat alleen alvast klaar. En over die lijst...’ zegt Elvy. ‘Thermoleggings? Waterdichte boots? Wat gaan we doen, bergbeklimmen in de stad?’

‘Het weer in Londen is net zo wisselvallig en onvoorspelbaar als mijn moeder. *Trust me*, je moet op alles voorbereid zijn.’

Elvy haalt haar schouders op. ‘Het enige wat ik nodig heb zijn mijn pennen. En tekenpapier.’ En die had ze natuurlijk al lang klaargelegd. Ze kon nog niet eens een dag zonder tekenen! Laat staan een hele vakantie.

‘Over pennen gesproken, ik heb zóiets cools gemaakt met de tekeningen die je vorige week opstuurde.’ Kate

verdwijnt even uit beeld om iets van onder haar bureau te pakken. 'Tadaaaa!' Vol trots laat ze een linnen tas zien waar een paar van Elvy's tekeningen op zijn geprint.

'Ah, wat tof!' roept Elvy.

Kate knikt. 'We kregen zoveel likes toen we die tekeningen online zetten.

Ik dacht: daar moeten we iets mee doen. En het was supersimpel! Ik ben gewoon naar de copyshop gegaan.' Ze scrolt door haar telefoon. '117.000 volgers! Weer tweehonderd erbij.'

Cijfers zeggen Elvy weinig. Of liever gezegd: helemaal niets. Ze kan beter blijven tekenen, want rekenen gaat het niet worden. Dat waren letterlijk de woorden van haar mentor tijdens het overgangsgesprek van voor de zomer. Gek eigenlijk, vorig jaar zeiden mensen zulke dingen nog met bezorgdheid in hun stem, nu zeggen ze het met een glimlach. Dat had natuurlijk alles te maken met Moongirls, het modemerkt dat ze afgelopen zomer samen met Kate op Ibiza was gestart.

Ineens waren haar tekeningen niet meer zomaar wat dromerige doodles die ze maakte tijdens de les. Ze was nu Elvy van Moongirls en haar tekeningen gingen online de hele wereld rond! Ze kregen zelfs likes vanuit Hong Kong. Het bleef onwerkelijk om te zien hoeveel reacties er binnenstroomden zodra Kate vanuit Londen iets op hun Instagramaccount zette.

Want dat was ook wel duidelijk geworden: Elvy en Instagram waren op z'n zachtst gezegd niet echt een match. Kate wist alles met stijl te brengen. Een tekening

met een donut ernaast voor *the sweet touch* en de foto had ineens dat wow-effect. Bij Elvy werd het altijd een grote chaos als ze zoiets probeerde. Overal vette donutvlekken, of haar broer Otis die achter haar tevoorschijn sprong als ze een selfie maakte... Er ging altijd wel iets mis.

'Die tassen kunnen we wel online zetten!' stelt Elvy voor.

'Duh, al lang aan gedacht,' antwoordt Kate. 'Hou jij je nou maar bezig met het maken van nieuwe tekeningen, Miss Creative, ik doe de rest. En ik heb een geweldig nieuw plan...' Ze kijkt er mysterieus bij.

'Elvy, we gaan zo eten!' Plotseling staat Otis in de deuropening. 'Hé, is dat Kate?'

'Gaat je niks aan!' Elvy gaat voor haar scherm zitten. 'Ga maar weer weg. Ik kom zo naar beneden.'

'Hè Elv, moest dat nou? Je broer is zo knap...' zwijmelt Kate terwijl Otis de trap af loopt.

Elvy slaakt een zucht. 'We dwalen af, Kate. Wat is je plan?'

Kate vouwt haar handen. 'Oké. *C de la C*.'

Nee hè, gaat ze het nou weer proberen?

Aan het eind van de zomervakantie hadden Elvy en Kate een handgeschreven brief ontvangen van Carine Mayfair, de hoofdredacteur van *C de la C*. *C de la C* is hét internationale modetijdschrift en Carine de meest extravagante en bizarre hoofdredacteur aller tijden. Haar kantoor wordt ook wel het Fashionpaleis van Londen genoemd. En haar stijl kent geen grenzen.

Kate en Elvy sprongen een gat in de lucht toen Moongirls door haar was opgemerkt, maar daarna bleef het stil, hoe vaak ze ook belden. Vervolgens ging Kate bijna iedere dag na school langs, maar ze kwam nooit verder dan de receptie. Zelfs Lola, die vroeger topmodel was geweest, kreeg het niet voor elkaar om Carine aan de lijn te krijgen.

‘Kate, dat is echt een gelopen race, laat het los. Het gaat ‘m niet worden...’ werpt Elvy tegen.

Maar Kate is vastberaden. ‘Hoe gaat dat spreekwoord ook alweer? Als de berg niet naar Mohammed komt, dan moet Mohammed naar de berg gaan! Of zoiets. Denk je dat Mohammed die berg ooit bereikt had als hij snel had opgegeven? Elv, dit is ónze berg!’

Elvy kreunt. Ze zat er toch niet zo ver naast met dat bergbeklimmen... Dit kon weleens een heel andere vakantie worden dan ze had bedacht.

HOOFDSTUK 2

Hippie in The City

De volgende ochtend is het zoals altijd chaos bij Elvy thuis. Elvy is haar schooltas – natuurlijk weer eens – kwijt, haar moeder is te laat met het insturen van haar column voor de krant en Otis komt er nu pas achter dat hij vandaag een belangrijke toets heeft. Midden in die drukte leest haar vader stoïcijns de krant.

‘Jongens! De melk kookt over!’

Paniekerig zet Elvy’s moeder het vuur uit.

‘En IK OOK!’ schreeuwt de hoofdredacteur van de krant hard vanuit de telefoon. ‘WAAR BLIJFT DIE COLUMN?!’

‘Sorry, sorry!’ zegt haar moeder. ‘Ja, ik weet dat het al half negen is. Wacht, is het al HALF NEGEN? Elvy, je moet NU WEG!’ Snel duwt ze Elvy een plastic tasje in haar handen.

'Een plastic tas?'

'Ja lieverd, het is even niet anders.'

'Hier ga ik echt m'n boeken niet in doen!'

'Je bent te laat, je schooltas vinden we zo snel niet meer. Go!'

Net als Elvy de plastic tas onder haar snelbinders heeft vastgemaakt, hoort ze een vrolijke kreet.

'Joehoeeee, hallo!'

Elvy kijkt op. Dat lijkt wel...

'Lief zusje!'

Ja hoor, daar stapt haar zus Joy uit een taxi. Ze heeft bloemen in haar haren en haalt een enorme tas uit de achterbak.

'Joy!' Elvy springt meteen van haar fiets. 'Ik wist helemaal niet dat je zou komen!'

Ze rent op haar zus af en vliegt haar om de nek.

'*Surprise!* Ik kom je ophalen! Dan vliegen we samen naar Londen.' Joy geeft Elvy een dikke knuffel. 'Ik heb je zo gemist!'

Sinds de vakantie op Ibiza had Elvy ook Joy niet meer gezien. Natuurlijk hebben ze wel met elkaar gebeld en geskypet, en ze volgt haar zus via haar blog. Die heet inmiddels *Hippie in The City*.

